

Vámos Miklós

SZOCI KÓLA

Úgy hívtuk: Csombe. A falra mászott tőle. Szeretett volna valami rendesebb becenevet magának, de hiába. Annyira hasonlított a puffadt afrikai politikusra, hogy idővel a tanárok is Csombézní kezdték. Őrjöngött. Az nem segített. Pofozkodott. Az még kevésbé.

Csombe apja a moszkvai magyar nagykövetségen dolgozott. Kint volt vele a felesége, noha mindenki tudta, hogy gyakorlatilag már külön élnek, de az elvtársak számára nem volt megengedett a válás. Csombe papa minden nőt maga alá gyűrt, aki hagyta. Néhányat azok közül is, akik nem. A követségi titkárnők hazajártak küretre.

Még csak másodikba jártunk, amikor Csombe végső kétségbeesésében hosszúra növesztette a haját. Az igazgató naponta figyelmeztette: – Úgy nézel ki, fiacskám, mint egy majom. Vagy mint egy amerikai bitlesz.

– A Bitlisz, az speciel angol.

– Leszarom. Eriggyé, vágassad le a hajadat!

Csombe csak mosolygott, és növesztette tovább. Végül aztán hívták az irodába, s amikor visszatért, tők kopasz volt. Most láttuk, hogy alapjában véve milyen kerek a feje. Így még Csombébbnak tűnt. Ordított, toporzékolt. Fogadkozott, befűt majd a faterja az igazgatónak. Föl is hívta az apját R-beszélgetésre, elpanaszolta neki a történeteket. Csombe papa azonban egyetértett az igazgatóval, ő is utálta a csimbókos frizurát.

– Szép kis apa az ilyen – dohogott Csombe. Pedig ami az ősoket illeti, Csombe papa nem tartozott a legrosszabbak közé. A diplomataboltban sok mindent megvehetett, amihez közönséges földi halandó nem jutott hozzá. Csombe volt az első magnó-tulajdonos az osztályban, emiatt csődültünk fel hozzá majdnem minden délután. Hamarabb szokott rá a dohányzásra, mint bárki más. Az ivásra is. Elsőként hazudta, hogy elvesztette a szüzességét. Később csakugyan elsőként feküdt le Tóth Barbarával. Barbara volt a legmagasabb lány az osztályban. Nem szerepelt a híres listán. Csombe még elsőben fölírta a fiúvécé falára: MEG AKAROM DUGNI

SZLADEK ÁGIT, SÜLYOK KATIT, CSÍK MARIKÁT, SZEGE-DI JULIT, KOVÁCS ERZSIT! Később valaki aláírkantotta: EGY KIS SZOPÁS SEM ÁRTANA! Tóth Barbarát úgy hívtuk a háta mögött: a zsiráf. Csombe megdugta a zsiráfot... Sokáig cukkoltuk evvel. Pedig alijában véve irigykedtünk. Nekünk még a zsiráfot nem sikerült.

Mondanunk sem kell: Csombe hazudta először, hogy kábítósze-rezett. Akkoriban nálunk szinte lehetetlen volt hozzájutni, csak hírből hallottunk róla. Olvastuk az újságban, hogy a kábítószerektől immár teljesen elhülyült nyugati ifjúság se tanulni, se dolgozni nem képes. Tévémsorok ecsetelték a kábítószeresek ártalmas hatását. Erre fölfi-gyeltünk. Mi is akartunk repülni. Hallucinálni. Látni pszichodelikus színeket. Hallani a szférák zenéjét. Figyelni, amint buja virágok nő-nek orrunkból és fülünköl. Csopertos szeretkezések fantáziaképeit átélni valóságként.

Kérleltük Csombét, szerezzen nekünk egy kis kábítószer-t. Aszonta hagyjuk békén. Nem hagytuk. Aszonta túl veszélyes. Nyag-gattunk éjjel-nappal. Marihuánát akartunk. Vagy heroínt. Vagy eles-dét. Vagy kokaint. Vagy kokakólát. Mindenki tudta, hogy utóbbi a leghatasosabb kábítószeres egyike; a kokakólamámorban tobzódo nyugati ifjúságról gyakran esett szó a KISZ-gyűléseken is. Csombe papa volt az egyetlen reményünk. Diplomata útlevelével ellenőrzés nélkül kelhet át a határokon.

– Jó, hogy nem mingyá Andrej Kalasnyikov géppisztolyt akartok!
– dühöngött Csombe.

Rágtuk a fülét tovább.

Egy barackszagú délutánon fölhívott. – Megvan!

– Mi?

– Nem érted? Itt van. A dolog.

– Milyen dolog?

– Hülye. Nem telefontéma. Azonnal gyere át. De csak egyedül!

– Egyedül?

– Ne szólj senkinek. Én már mindenkit értesítettem, aki megbíz-ható. Indulj! – lerakta a kagylót.

Mint kiderült, az egész társaságot végigtelefonálta, ugyanezekkel a szavakkal.

– Aszonta, titkos, közben összezsódoíti a fél világot – morogta Jó-s-ka. Vodkával béelt söröket ivott, s máris részegnek látszott. A titok nyitja: berúgva érkezett.

Csombe az ágya alól húzta elő azt a kartondobozt. Hat kis üveg volt benne. – Kokakóla – mondta templomi hangon. Remegő ujjal vizsgálgattuk a különös formájú, barázdált üvegeket. Kissé tajtékosan lötyögött bennük a barnás lé. Leginkább a Fagifor nevű kanalas orvosságra hasonlított.

– Álljon meg a menet – mondta Bongó. – Ez nem is kokakóla. Az van ideírva, hogy Pep-si Co-la – mutatta.

Csombe izzadni kezdett. – Kurvaélet! Világosan megmondtam neki, kokakólát küldjön!

– Talán ugyanolyan – vélte Tóth Barbara. – Mint a fehér bor meg a vörösbor.

Béla kotorászott az üres kartondobozban, a műszalmában egy színes Pepsi-hirdetést talált. – Ki tud angolul?

Felém fordultak az arcok. Elvörösödtem. Milyen idióta vagyok, kellett nekem az angolommal dicsekednem... Kezembe nyomták azt a színes, sűrűn nyomtatott papirost, meg kellett szólalnom. Belevágtam... – Kedves elv... olvasók, ez az új márka... ez itt a kokakóla legújabb kiadása. Különösen ajánlott a fiatalabbak számára, napi háromszori fogyasztásra... étkezés után... ezt a szót itt nem értem... egy evőkanállal...

Elnyomta a hangom az üdvívalgás. Csombe hajlongott, akár egy operénekes a vasfüggöny ajtajában. Bongó sörnyitót hozott a konyhából, s lepattintgatta az üvegek kupakját. Szladek Ági kezdte szétosztani, előírásomnak megfelelően, evőkanállal. Igen... az íze is a Fagifort idézte. Ezt magamnak se mertem bevallani. Hanyatt feküdtem, behunytam a szemem. Borzongva vártam a vad látomásokat, a pszichodelikus színeket. Két szikrázó gömb közeledett felém, ijesztő sebességgel. Ez már az!!! Növekedtek s kerengtek egymás körül az izzó golyóbisok, ömlött rám a zúgásuk, s a zene, szilajul, szélesen. Lüketttem, vonaglottam. Parányi jégdarabok hullottak forró homlokomra. Rázott a hideg, de égetett a gömbök lángja.

Feltápaszkodtam, s hátráltam, hogy meg ne gyulladjak. Kinyílt mögöttem az ajtó, a másik szobába kerültem. A lehúzott redőny résein beszűrődött az utcai lámpák fénye. Üvöltött a magnó, Szegedi Juli táncolt Jóskával a sarokban. Térdelve. Imbolyogtak a színek.

– Repülök! – sikította Szegedi Juli. – Mindjárt megérintem a plafont!

– Ha már úgyis arra jársz, szedd le a pókhálót! – kérte Csombe. Valaki kopogtatott a vállamon. – Te jössz!

Nyílt a szárnyas ajtó, a harmadik szobába kerültem. Itt megint sötét volt és meleg.

– Gyere már! – lányhang.

El voltam veszve teljesen. A falnak dőltem, hátammal épp a kapcsolóra. Lőn világosság.

A szőnyegen... Csík Marika. Deréktól lefelé csupaszon. Béla épp az imént szállt le róla, gombolta a slyccét. Bongó törökülésből skubizott. Engem hagytak utolsónak? Óistenem. Csík Marika lábai – Kelet-Európa legjobb lábai – olyan fehérnek és olyan törékenynek látszottak, hogy... a szőrzet a szemérmén olyan gyerekesnek és olyan gyérnek, hogy... hogyhogy... hogyhogy nem... Elsírtam magam.

Álmodtam róla hónapok óta. Fölírtam a nevét a város falaira százezerszer. Fülig szerelmes voltam belé, de sose mertem jelezni vagy szólani. Gyorsan eloltottam a lámpát.

– Mi baj? – kérdezte.

– Nem... – a nyelvembe haraptam. – Csak... a fejembe szállt a kokikóla.

– Talán kokakóla?!

Hallgattam, elszaladtam. Nesze neked, szerelem... Szűkölttem és zokogtam.

Azóta, hölgyeim és uraim, nagy ívben kerülök minden kábszert, s a koka kólát úgy utálom, mint a bűnt. A szoci kólát még annál is inkább. Öl, butít, nyomorba dönt.

(Bárka, 2005/5.)

VÁMOS MIKLÓS 1950-BEN SZÜLETETT BUDAPESTEN. PRÓZÁT ÉS DRÁMÁT IS ÍR. JÓZSEF ATTILA-DÍJAS.